

ման կը տանի և պիտոյքը կը հոգայ աստուածա-
խնամ սիրով սփոփելով, քաջալերելով և արտասուքը
քաղցրացնելով:

Յանցեալ դարու (1787 ին) ի Նոր Նախիջեւան
գրուած ձեռագիր մի, Գիրք ժողովածո¹ վեր-
նագրով, ի միջի այլոց կը գրուցէ Ս. Սարգիս եկե-
ղեցւոյ համար:

« Սուրբ Սարգիս յոյժ մեծ ժամ է.

Նախնեաց մերոց հաստատեալ է,

Եկեղեցեաց աթոռակալ է »:

Յոյժ մեծ ժամ բացատրութիւնը չափազանցու-
թեամբ տրուած կ'երևնայ այս եկեղեցւոյ. զի ոյժմ,
այն է ի վերջին նորոգմանն որ յամի 1888, թէ-
պէտեւ փոքրկացուցած է, այլ նորոգմանէն յա-
ռաջ ալ կարելի չէր այդ մակդիրով կոչել. այլ այս
բացատրութենէ կարող եմք գուշակել թէ այլոց
մեծութիւնն ո՞րչափ պիտի լինի. սակայն և այն-
պէս՝ ոչ իր ձեռոյն կամ քեղեցկութեան, այլ վաղե-
մի հնութեանն համար, եկեղեցեաց աթոռակալ,
կամ այժմեան բացատրութեամբ մայր եկեղեցի
ճանչցուած է մինչև ցառալին Արեւելեան պատե-
րազմն Սեւաստոպոլի. այդ միջոց ժամանակին ան-
տէր մնալով, և եկեղեցւոյն երկրորդ մասին առիքն
մնասուելով, տակաւ խարխուլ վիճակի մէջ ինկած,

1. Եթէ չեմ սխալել, ձեռագիրս այս մասը որ Կաֆայի
եկեղեցեաց վրայ կը խօսի ընդօրինակուած է 1756 թուակա-
նին, նոյն քաղաքի մէջ գրուած Պատմութիւն Անի քաղաքի
ձեռն Աբրահամով բաբունապետի ձեռագրէն, և պահուած է
ի մատենադարանին Իջմիածնի: